

PROLOG

Byla už tma, když se zraněný rebel trmácel pryč z hradu, dál do vřesoviště. Podařilo se mu propašovat pilník a přepilovat si okovy. Ostré železné úlomky ho přitom ošklivě zranily. Krvavá rána na kotníku ho pálila, ale rebel na to nedbal, zoufale se dral vpřed, jen zmizet z tohoto strašného místa.

Pomyslel na své spolubojovníky zmírající v hradním žaláři. Dost se jich chystalo utéct s ním, ale jak

pochoпил, překonat padací most se podařilo jemu jedinému. Padl tváří do hlodášového keře, chvílku ležel a popadal dech.

„Musím si oddychnout,“ mumlal si pro sebe.

Po chvílce se opatrně vyplazil a zvedl hlavu. Zamračil se. Hustá šedivá mlha zakryla vřesoviště jako přízračná vlna a srovnala kopce a údolí. Mlha by mohla vojákům ztížit pronásledování, ale jak teď zahlédne domluvený světlený signál svých přátel?

Muž se postavil a napínal zrak do mlhy. Připadal si, jako by byl slepý. Kde je světlo? Počkat! Přimhouřil oči a zahleděl se do dálky. Srdce se mu rozbušilo radostí a úlevou. V mlze uviděl dva rozmazané žluté body. To byl signál!

Vrávorál vpřed na zakrvácených nohou. Záchrana je blízko. Světla se zvětšovala, jak se muži s lucernami k němu blížili. Museli být dva a běželi těsně vedle sebe.

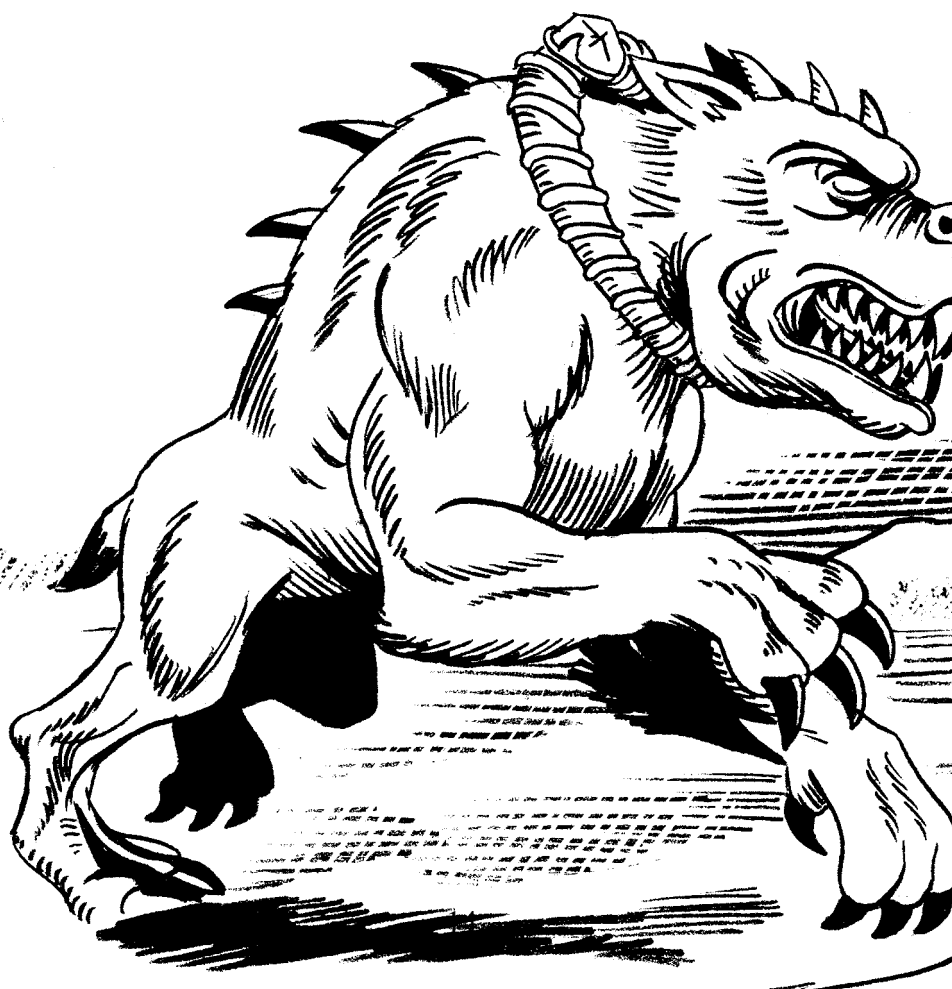
„Svoboda, nebo smrt!“ vykřikl smluvené heslo. Pak ztichl, aby uslyšel odpověď, ale vrátila se jen ozvěna jeho hlasu.

Zachvěl se a s vraštil obočí. Pak zavolal heslo znovu. Dvě světla se rychle přibližovala, ale ačkoliv se zvětšovala a kymácela, byla mezi nimi stále stejná vzdálenost. O vteřinu poté mlhu pročísl zaskučení a jiný, nezaměnitelný zvuk – cvaknutí čelistí.

Z mlhy se vyřítilo něco obrovského. Muž zaječel hrůzou a zakryl si obličej rukama.

Skrz prsty zahlédl tesáky, z nichž

se řinuly sliny, a zuřivý pohled
žlutých zorniček. Řítilo se na něj
obrovské psisko! Ta světla, která
viděl v mlze, byly netvorovy žhnoucí
oči!

Vrčící bestie na něj v okamžení skočila a muž upadl. Drápy mu trhaly hrud' a drásaly tvář. Bolest ho přemohla a muž omdlel...

